

гладува, за да стане издръжливъ. Оставяха го отъ сутринь до вечерь да тича, та да му заякнатъ краката, караха го самъ да си рови дупки за скривалища, а понѣкога го и потупваха и това да разбере какво е, че нищо на тоя лъжовенъ свѣтъ се не знае. Макаръ и царь, току вижъ, че нѣкой овчарь или пждарь хубаво му нажулилъ ушитѣ съ тоягата си.

— Хей, че сж глупави! — казваха бащата и майката на другия Бѣлогушко. — Какъ смѣшно обучаватъ детето си. Че възпитава ли се така за царь! Щомъ ще е царь, значи други ще работятъ за него, други ще му копаятъ скривалищата, други ще тичатъ заради него, други ще ядатъ боя, а не той. Ние нашъ Бѣлогушко го учимъ какъ ще царува, а не какъ ще слугува.

И като го учеха какъ да царува, тѣ го обличаха всѣкога въ нови най-пѣстри премѣни, сами му поднасяха яденето, сами го вчесваха, сами вършеха всичко, а Бѣлогушко само седѣше на дървения си тронъ предъ вратата, пѣчеше се, кичеше се и само за хубостъта си се грижеше. И наистина, отъ день на день все по-хубавъ, все по-царственъ ставаше. Кой откъдето го

виждаше, покланяше му се и казваше:

— Бива си го за царь!

И защото той стана хубавецъ надъ хубавцитѣ, почнаха да го наричатъ Бѣлогушко Хубавецътъ. А другиятъ Бѣлогушко, не защото бѣше кой знае колко грозень, баща му и майка му много си го харесваха, но защото бѣше покостеливъ, по-лошо премѣненъ, пѣкъ и често изцапанъ отъ работа, — нарекоха го Бѣлогушко Грозникътъ.

Най-сетне мина пролѣтъта, загуби се задъ хълмоветѣ лѣтото, и въ лисичето царство дойде есенъта съ пожълтяващитѣ дървеса, овиснали отъ плодъ.

Сѣбра се лисичиятъ свѣтъ на най-гольмото поле — да си избира царь. Само двама се явиха желаещи да ги избиратъ за царе. Двамата Бѣлогушковци. Та и кой ли можеше да се мѣри съ тѣхъ! И двамата си имаха подрѣжници. Наистина, по-гольмата частъ отъ лисичия свѣтъ бѣше за Бѣлогушко Хубавеца, но и Бѣлогушко Грозникътъ си имаше приятели. Следъ като цѣль день избираха, не можаха да стигнатъ до съгласие. Тогава най-старата лисица ги посъветва да избератъ и двамата Бѣлогушковци за царе и